

Si us plau, atureu aquest esperpent!

written by Mireia Juanola | 19 de juliol de 2018

Des de l'inici del procés no hi ha hagut un sol dia que no s'hagin fet evidents les divergències entre partits. Que els partits són part interessada, ja ho sabem, d'aquí el nom.

Sempre m'he qüestionat per què en una societat hi ha d'haver fragmentacions que obliguin als ciutadans a prendre part disjuntiva de les coses. Entenc la diversitat i entenc la pluralitat de les idees com una forma de cooperació necessària, per avançar, com quan en un equip es fa una pluja d'idees que ajuden a obrir la ment i a innovar, i de mica en mica permeten avançar i a construir l'arquitectura de les societats.

Però hi ha una altra visió que a mi em resulta molt negativa: la confrontació, l'enfrontament i la crítica destructiva i l'aniquilació de l'altre com si fos el més terrible dels enemics. I mira, que la gent de les parts es barallin entre ells ja és prou lleig, però el que més em disgusta de tot és que obliguin un tercer a prendre-hi part i partit.

Segurament la majoria de ciutadans de Catalunya tenim amics que pertanyen a partits confrontats, i el pitjor de tot és que sovint quan s'adonen o els expliques que tens relació amb tal o tal persona que no és de la seva corda, et situen en un espai de desconfiança o sospita que sovint acaba en un allunyament o desencís si no es té molta paciència o habilitat emocional per gestionar-ho. Però sigui com sigui, sempre acaben apareixent les capelletes corresponents d'aquells que obeeixen uns dogmes o creences que de vegades voregen la irracionalitat.

Sempre he pensat que les persones naixem, i ens hi hem de mantenir, lliures de pensament i que el dret a decidir comença

en nosaltres mateixos.

Sempre he considerat la societat catalana com una unitat diversa, com una família composta d'individus diversos i variats, units per un sentiment comú, la pertinença a la mateixa família i l'afecte que se'n desprèn. Una família que viu de manera més o menys harmònica, fent equilibris per subsistir amb la cooperació de tots i lluitant per un benestar i prosperitat col·lectius davant les adversitats externes.

Veure les picabaralles entre partits en aquests moments tan delicats de la nostra història, fa mal. Fa mal emocional de veure com el factor humà desvirtua el sentiment, la il·lusió de fer una feina que des del 2010 ha esdevingut col·lectiva i que ha estat el motor d'aquest canvi que tots esperem.

S'endevinen interessos ocults, jugades partidistes que s'allunyen de l'interès col·lectiu i que sorprenen els espectadors europeus i internacionals i als propis adversaris.

Un esperpent que fa massa temps que dura i que de ben segur que no ens portarà enlloc!